

DE VAL

Van Guillermo del Toro &
Chuck Hogan verscheen eerder

De meester

Guillermo del Toro
& Chuck Hogan

DE VAL

Uitgeverij De Vliegende Hollander

De auteurs zijn dr. Ilona Zsolnay van de afdeling Babylonische kunst in het universiteitsmuseum van de Universiteit van Pennsylvania erkentelijk voor haar hulp.

Copyright © 2010 Guillermo del Toro en Chuck Hogan
Copyright Nederlandse vertaling © 2010 Marjolein van Velzen en
Uitgeverij De Vliegende Hollander
Oorspronkelijk uitgegeven door William Morrow, een imprint van
HarperCollins Publishers
Oorspronkelijke titel *The Fall*
Omslagontwerp Wouter van der Struys
Omslagillustratie Arcangel Images/Image Store
Vormgeving binnenwerk Perfect Service

ISBN 978 90 495 0029 0

NUR 332/304

www.vaarmee.com

Uitgeverij De Vliegende Hollander is een imprint van Dutch Media uitgevers bv

Deze is voor Lorenza – met alle liefs – GDT
Voor mijn vier favorieten – CH

Fragment uit het dagboek van Ephraim Goodweather

VRIJDAG 26 NOVEMBER

Zestig dagen duurde het, meer niet. Het eind van de wereld. En we hadden het aan onszelf te wijten, aan onze nonchalance, onze arrogantie...

Tegen de tijd dat de crisis in het Amerikaanse Congres besproken en geanalyseerd was, tegen de tijd dat er een officieel stempel op was gezet en een motie van wantrouwen over was aangenomen, hadden we de strijd al verloren. De nacht was voortaan van hen.

En wij konden alleen nog verlangen naar het daglicht, nu de nacht ons niet meer toebehoorde...

Dit alles gebeurde luttele dagen nadat ons 'onweerlegbare bewijs op video' de wereld in gegaan was. De waarheid van die video was hopeloos ondergesneeuwd door de duizenden honende reacties en parodieën waarvan YouTube algauw bol stond.

Het werd een grap bij de *Late Night Show*, iets om gevatte opmerkingen over te maken, kijk ons eens de slimmerik uithangen, haha – totdat de schemering inviel en we oog in oog met een immense, onverschillige leegte stonden.

De eerste reactie van het publiek op wat voor epidemie dan ook is ontkenning.

Daarna komt de fase van: wie kunnen we hiervan de schuld geven?

Als gebruikelijk werd het complete contingent aan boemannen opgevoerd: economische recessie, sociale onrust, rassenhaat, terrorisme.

Maar uiteindelijk hadden we het zelf gedaan. Met z'n allen. We hadden het laten gebeuren omdat we geen moment hadden geloofd dat zoiets echt kon. Daar waren wij veel te slim voor. En te modern. Te sterk.

En daar zitten we nu, in volslagen duisternis.

Er zijn geen zekerheden meer, geen absolute waarheden – de bodem is onder ons bestaan weggeslagen. De grondslagen van de menselijke biologie zijn herschreven – niet in DNA-code, maar in bloed en virus.

Het wemelt van de parasieten en de demonen. Onze toekomst is niet langer het natuurlijke, organische verval van de dood, maar een complex en diabolisch veranderingsproces. Een besmetting. Een verwording.

Ze hebben ons onze burens afgenomen, onze vrienden en familie, en ze lopen rond met gezichten die ze van hen gestolen hebben, de gezichten van wie ons lief waren, onze Dierbaren.

We zijn uit onze huizen verdreven. Verbannen uit ons koninkrijk zwerven we door het ommeland op zoek naar een wonder. Wij zijn de overlevenden, maar we lopen rond met bloedende wonden, gebroken, verslagen.

Maar we zijn niet overgegaan. We zijn niet zo geworden, niet zoals Zij.

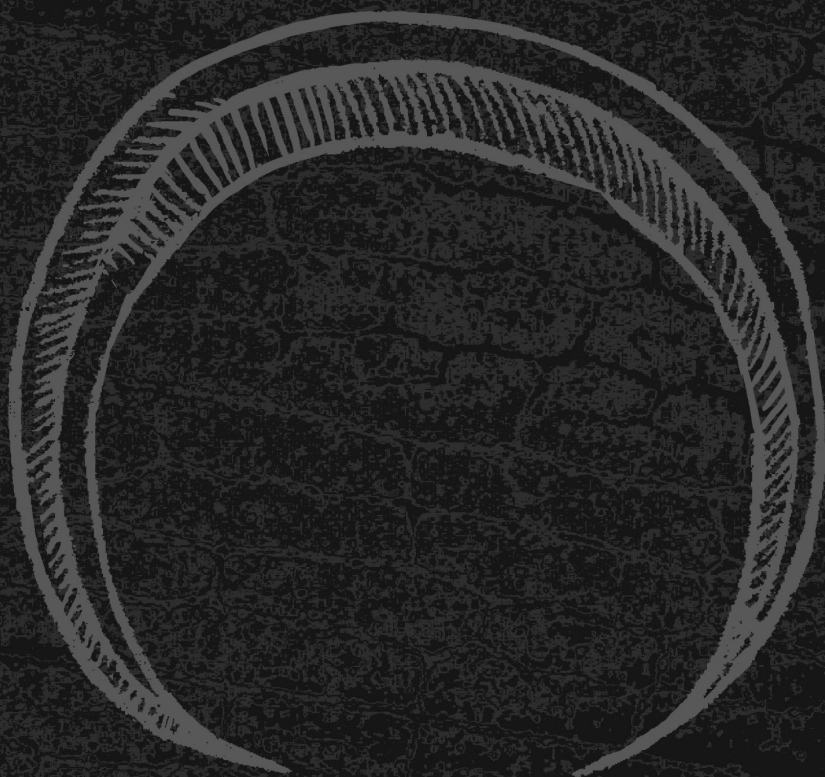
Nog niet.

Dit hier is niet bedoeld als verslag of kroniek, maar als een weelklacht, als fossiele poëzie, als herinnering aan het eind van het tijdperk van beschaving.

De dinosauriërs hebben bijna geen sporen nagelaten. Een paar boten in barnsteen, de inhoud van een paar magen, wat uitwerpselen.

Ik kan alleen maar hopen dat wij iets meer zullen nalaten dan zij.

EEN GRAUWE HEMEL

Knickerbocker leningen en curiosa, East 118th Street, Spanish Harlem

DONDERDAG 4 NOVEMBER

BIJ HET GROENIGE licht van de fluoriserende wandlamp stond Abraham Setrakian in zijn badkamerspiegel te kijken. Spiegels brengen slecht nieuws, dacht hij. Een oude man voor een nog oudere spiegel. De randen van het glas waren zwart uitgeslagen van de ouderdom, en de vlekken onder het oppervlak kropen steeds dichterbij het midden. Naar zijn evenbeeld. Naar hem.

Nog even, dan ben je dood.

Dat zag hij in de spiegel met de ouderwetse zilverlaag achter het glas.

Al heel vaak had hij oog in oog gestaan met de dood, of met dingen die erger waren dan de dood; maar dit was iets anders. In zijn spiegelbeeld zag hij iets onvermijdelijks. En toch vond Setrakian op de een of andere manier troost in de waarheid van antieke spiegels. Ze gaven een eerlijk en zuiver beeld weer. Dit hier was een schitterend exemplaar, daterend uit het begin van de eeuw, zwaar, aan de muur bevestigd met een getwijnd koord. Hij hing iets omlaag gericht aan de oude tegelmuur. In zijn appartement waren wel tachtig spiegels te vinden: hangend aan muren, staand op de vloer, leunend tegen de boekenkasten. Hij kon het niet laten: zodra hij een antieke spiegel zag, moest hij die kopen. Zoals mensen die in de woestijn gelopen hebben weten hoe waardevol water is, zo kon Setrakian geen weerstand bieden aan de verlokking van een zilveren spiegel. Vooral niet als het een klein, draagbaar exemplaar was.

En met name het oudste kenmerk van die antieke spiegels waardeerde hij.

In tegenstelling tot het volksgeloof hebben vampiers wel degelijk een spiegelbeeld. In moderne spiegels, in massaproductie vervaar-

digd, zien ze er net zo uit als met het blote oog. Maar in een spiegel met een zilveren laag achter het glas wordt het beeld vervormd. Het zilver heeft een fysieke eigenschap waardoor het beeld van zulke wandelende virusbommen verandert en de weerspiegeling een soort waarschuwing wordt. Net als de spiegel in het sprookje van Sneeuwwitje kan een spiegel met een zilveren achterlaag niet liegen.

En dus keek Setrakian naar zijn gezicht in de spiegel – tussen de dikke porseleinen wastafel en het planchet waarop zijn poeders en zalven stonden, de balsems voor zijn artritis, de warme kompressen tegen de pijn in zijn misvormde gewrichten – en nam het beeld aandachtig in zich op.

Hier stond hij oog in oog met zijn afnemende kracht. Het besef dat zijn lichaam een lichaam was – niets meer en niets minder. Aan verval onderhevig. Zo erg zelfs dat hij niet eens wist of hij het lichamelijke trauma van een overgang nog zou overleven. Niet alle slachtoffers redden het.

Zijn gelaat. De diepe groeven als een vingerafdruk, alsof de tijd met zijn duim stevig op zijn gezicht had gedrukt. In de loop van één nacht was hij wel twintig jaar ouder geworden. Zijn ogen waren diep weggezonden en droog, het wit geel als ivoor. Zijn normaal al bleke huid zag grauw en zijn haar plakte aan zijn hoofdhuid als dunne zilveren graszoden, platgedrukt door een recente storm.

Hij keek naar zijn misvormde handen, die vrijwel uitsluitend functioneerden door de pure wil het gevest van zijn zilveren zwaard te omklemmen, maar niet geschikt waren voor veel anders waarbij behendigheid kwam kijken.

De strijd met de Meester had hem ernstig verzwakt. De Meester was sterker dan Setrakian zich herinnerde of had kunnen vermoeden. De Meester kon nu overleven in rechtstreeks zonlicht; zijn theorieën over hoe dat kon, moest hij nog formuleren. Hij werd zwakker in het licht, hij raakte erdoor verwond, maar hij ging niet in rook op. De virusverdelgende ultraviolette stralen hadden dwars door hem heen moeten snijden met de kracht van wel tienduizend zilveren zwaarden, maar het wangedrocht had het zonlicht overleefd en was ontkomen.

Wat is het leven uiteindelijk anders dan een reeks kleine overwinningen en grotere mislukkingen? Maar wat moest hij dan? De moed opgeven?

Setrakian gaf nooit de moed op.

Wel zat hij vol zelfverwijt. Had hij nu maar dát gedaan en niet dát.

Hij had natuurlijk op de een of andere manier een bom op het hele gebouw moeten laten vallen zodra hij wist dat de Meester daar ergens binnen zat. Had Eph hem maar laten doodgaan in plaats van hem op dat laatste, kritieke moment nog te redden...

Zijn hart bonsde bij de gedachte aan al die verloren kansen. Het fladderde en sloeg over. Het racete. Als een ongeduldig kind in zijn borstkas, dat zich wilde lostrekken en hóllen.

Tik-tik-tik.

Boven de harts slag uit gonsde er een zachte zoemtoon die Setrakian maar al te goed kende: dit was de voorbode van de vergetelheid, van het ontwaken in een ziekenhuis; althans, als er nog ziekenhuizen waren...

Met een stijve vinger peuterde hij een wit pilletje uit het doosje. Nitroglycerine was hét middel tegen angina: het ontspande de vaten die het bloed naar zijn hart brachten, zodat de wanden zich konden uitzetten en er meer bloed en zuurstof doorheen kon. Hij legde het onder zijn droge tong om op te lossen.

Meteen kreeg hij een prettig, tintelend gevoel. Binnen enkele minuten zou het ruisen in zijn hart afnemen.

De snel werkende pil stelde hem gerust. Al die zelfverwijten, het getob en gejeremieer: een verspilling van hersenactiviteit.

Hij was nu hier. Manhattan, de stad die hem geadopteerd had en die hij had geadopteerd, riep hem met brekende stem.

Er waren enkele weken verstreken sinds de 777 op vliegveld John F. Kennedy was geland. Enkele weken sinds de komst van de Meester en het begin van de epidemie. Die had Setrakian zien aankomen zoals je instinctief aanvoelt dat er iemand overleden is als de telefoon op een ongebruikelijk uur overgaat. Het nieuws over het dode vliegtuig gonsde door de hele stad. Slechts enkele minuten na een veilige landing was het toestel volledig stilgevallen en zonder licht of communicatiemogelijkheden op de landingsbaan blijven staan. De Centers for Disease Control and Prevention waren in maanpakken aan boord gegaan en hadden een cabine vol dode passagiers aangetroffen, op een viertal 'overlevenden' na. Met die overlevenden ging het beslist niet goed; en hun ziekteverschijnselen werden er alleen nog maar erger op door de aanwezigheid van de Meester. Verscholen in zijn doodskist in de laadruimte van het vliegtuig had de Meester de oceaan kunnen oversteken, dankzij de invloedrijke bejaarde miljonair Eldritch Palmer; dat was iemand die met één been in het graf stond, maar ervoor

gekozen had de dood niet te aanvaarden. In plaats daarvan had hij de dominantie van het menselijk ras op aarde opgegeven in ruil voor het eeuwige leven. Een dag na de eerste besmetting was het virus tot leven gekomen in de dode passagiers; ze waren opgestaan van hun tafels in de snijzalen om de vampierplaag door de stad te verbreiden.

Setrakian kende de omvang van de plaag, maar de rest van de wereld weigerde de afgrijselijke waarheid onder ogen te zien. Intussen was er al een tweede vliegtuigblack-out geweest, op Heathrow in Londen; het toestel was op de landingsbaan op weg naar de gate blijven staan. Op de Franse luchthaven Orly was een Air France-vlucht vol dode passagiers aangekomen. Hetzelfde op Narita International Airport in Tokio. En op Franz Joseph Strauss in München. Op de zwaarbeveiligde internationale luchthaven Ben Goerion in Tel Aviv, waar antiterreurcommando's het donkere lijntoestel op de landingsbaan hadden overmeesterd en alle honderdzesentwintig passagiers dood of bewusteloos hadden aangetroffen. En nog steeds waren er geen waarschuwingen afgegeven om laadruimen te doorzoeken of de vliegtuigen meteen te vernietigen. Het ging allemaal te snel, en niemand kon het geloven. Informatie kwam maar mondjesmaat naar buiten, of werd in verdraaide vorm gepresenteerd.

En het ging maar door. Madrid. Peking. Warschau. Moskou. Brasilia. Auckland. Oslo. Sofia. Stockholm. Reykjavik. Djakarta. New Delhi. Een aantal militante en paranoïde landen had, geheel correct, het vliegveld meteen in quarantaine gedaan, de dode toestellen door het leger laten omsingelen, maar toch... Setrakian kon zich niet onttrekken aan het vermoeden dat deze gebeurtenissen niet alleen moesten zorgen voor de verspreiding van de infectie, maar ook als afleiding dienden. Dat zou vanzelf blijken – hoewel de tijd behoorlijk begon te dringen.

Intussen waren de oorspronkelijke *strigoi* – de eerste generatie vampiers, de slachtoffers van het Regis Air-toestel en hun Dierbaren – begonnen aan de tweede fase van hun ontwikkeling. Ze leerden zich aanpassen, zich in leven te houden en strategieën te ontwikkelen. Ze vielen aan zodra het donker werd; er waren berichten over 'onlusten' in grote delen van de stad, en deels was dat waar. Overdag vonden op grote schaal plundering en vandalisme plaats, maar niemand vermeldde hoezeer de activiteit bij nacht toenam.

Vanwege deze onlusten in het hele land begon de infrastructuur ineem te zijgen. Voedseltransporten kwamen niet meer aan, of arri-

veerden te laat. Naarmate er minder mensen op hun werk verscheenen, kreeg de beschikbare menskracht hieronder te lijden. Er kwamen geen monteurs meer bij stroomstoringen en -uitval. Politie en brandweer waren later ter plaatse na een melding, en het aantal buurtwachten nam toe, evenals het aantal brandstichtingen.

Manhattan was een prooi voor brandstichters en plundersaars.

Setrakian keek zichzelf in de ogen en betreurde het dat zijn spiegelbeeld zoveel ouder was dan hij zich voelde. Ook hij was ooit jong geweest, kind zelfs. Hij dacht aan Zachary Goodweather, die even verderop in de logeerkamer lag. En de oude man, het levenseinde nabij, had in zekere zin medelijden met de jongen: die was nog maar elf jaar oud, maar zou niet lang meer kind zijn. Hij was letterlijk uit de gratie gevallen, en hij werd achternagezeten door iets ondoods dat het lichaam van zijn moeder bewoonde.

Setrakian liep bij de kast weg en ging de slaapkamer in op zoek naar een stoel. Met een hand voor zijn gezicht geslagen wachtte hij tot het draaiënde gevoel verdween.

Bij grote rampen krijg je altijd een gevoel van eenzaamheid, alsof je van de buitenwereld bent afgesloten. Dat gevoel dreigde hem ook nu te overmannen. Vol verdriet dacht hij aan zijn vrouw, Miriam, die al zo lang geleden gestorven was. De herinnering aan haar gezicht was intussen uit zijn hoofd verdrongen door de paar foto's die hij van haar had, die hij met grote regelmaat bekeek en die haar beeld in de tijd hadden bevroren zonder haar wezen echt vast te leggen. Zij was zijn grote liefde geweest. Dat was zijn geluk, al besefte hij dat niet altijd. Hij had een prachtige vrouw het hof gemaakt en was met haar getrouwd. Hij had schoonheid gezien, en hij had kwaad gezien. Hij was getuige geweest van het beste en het slechtste wat de afgelopen eeuw te bieden had gehad, en hij had het allemaal overleefd. En nu was hij getuige van het einde.

Setrakian dacht aan Ephraims ex-vrouw, Kelly, die hij eenmaal bij leven en eenmaal als dode had ontmoet. Hij begreep wat Ephraim moest doormaken. Hij begreep het leed van de wereld.

Buiten klonken de geluiden van een zoveelste auto-ongeluk. Pistoolschoten in de verte, eindeloos rinkelende alarms in auto's en gebouwen, zonder dat iemand reageerde. Het gekrijs dat de nacht doorkliefde waren de laatste kreten van de mensheid. De nieuwe plundersaars waren niet meer uit op materiële buit, maar op zielen. Ze namen geen bezittingen mee, ze namen bezit.

Hij liet zijn hand zakken. Die kwam neer op een catalogus die open op een bijzettafeltje lag. Een catalogus van veilinghuis Sotheby's. Over een paar dagen zou er een veiling plaatsvinden. Dit was geen toeval. Niets van dit alles was toeval: de recente zonsverduistering niet, het conflict aan de overkant van de oceaan niet, de economische recessie niet. We vallen om als een keurige rij dominostenen.

Hij bracht de veilingcatalogus naar zijn ogen en bladerde op zoek naar een bepaalde pagina. Daarop stond een eeuwenoud boek vermeld, zonder bijbehorende afbeelding:

Occido Lumen (1667) – Een volledig verslag van de eerste opkomst der Strigoi en de complete opsomming van alle argumenten aangevoerd tegen het bestaan van deze wezens, vertaald door wijlen rabbijn Avigdor Levi. Particulier bezit. Verlucht manuscript, originele band. Op afspraak te bezichtigen. Geschatte opbrengst \$15-\$25 miljoen.

Dit ene boek – geen facsimile, geen gefotografeerd exemplaar – was van cruciaal belang voor wie de vijand, de strigoi, wilde doorgronden. En overwinnen.

Het boek was gebaseerd op een verzameling eeuwenoude kleitabletten uit Mesopotamië, die in 1508 waren gevonden in een stel potten in een grot ergens in het Zagrosgebergte. De tabletten bevatten teksten in het Soemerisch en waren uitermate breekbaar. Ze waren verkocht aan een rijke handelaar in zijde, die ermee door heel Europa reisde. De koopman was uiteindelijk dood aangetroffen in zijn woning in Florence, gewurgd, en zijn pakhuizen waren in brand gestoken. De tabletten waren echter behouden gebleven en bevonden zich intussen in bezit van een tweetal tovenaars, de beroemde John Dee en een minder befaamde acoliet, die de geschiedenis ingegaan was als John Silence. Dee was adviseur van de Engelse koningin Elizabeth I. Hoewel hij geen kans zag de teksten te ontcijferen, had hij ze bewaard vanwege hun, naar hij beweerde, magische krachten. In 1608 had hij ze echter uit geldgebrek door zijn dochter Katherine laten verkopen aan de geleerde rabbijn Avigdor Levi uit het oude getto van Metz, in de noord-Franse streek Lorraine. Decennialang was de rabbijn bezig geweest de tabletten nauwgezet te decoderen, waarbij hij al zijn unieke talenten moest inzetten – het zou bijna drie eeuwen duren voordat anderen uiteindelijk soortgelijke tabletten konden ontcijferen – maar uiteindelijk kon hij zijn bevindingen in manuscriptvorm

aanbieden aan de Franse koning Lodewijk de XIV.

Na ontvangst van de tekst liet de koning de hoogbejaarde rabbi in het gevang smijten en de tabletten vernietigen, evenals de complete bibliotheek van de rabbi met alle teksten en devotionele voorwerpen. De tabletten werden tot puin vermalen en het manuscript bleef samen met een groot aantal andere verboden schatten in een kluis liggen beschimmelen. In het geheim zorgde madame de Montespan, de maîtresse van de koning en een enthousiast beoefenaarster van occulte kunsten, er in 1671 voor dat het manuscript uit de kluis werd gehaald. Het kwam in handen van La Voisin, een vroedvrouw en madame de Montespans tovenares en vertrouweling, totdat zij verbannen werd in verband met haar rol in de hysterie rond de *Affaire des Poisons*.

In 1823 kwam het boek weer even boven water, en wel bij de beruchte snoodaard en geleerde William Beckford. Het stond op een lijst van diens bibliotheekboeken in Fonthill Abbey, de buitenplaats waar Beckford zijn hang naar het decadente uitleefde en zeldzame kunstvoorwerpen, boeken en bibelots verzamelde. Om zijn schulden te kunnen afbetalen werd het neogotische bouwwerk met inhoud en al verkocht aan een wapenhandelaar, en het boek verdween bijna een eeuw lang uit het zicht. Abusievelijk, of misschien stiekem, werd het in 1911 onder de titel *Casus Lumen* vermeld in de catalogus van een veiling in Marseille, maar daar is de tekst nooit te bezichtigen geweest en de veiling werd van het ene moment op het andere afgelast toen er in Marseille een mysterieuze epidemie uitbrak. De daaropvolgende jaren werd algemeen aangenomen dat het manuscript was vernietigd.

Maar een bedrag van 15 miljoen dollar, misschien 25 miljoen? Dat kreeg hij nooit bij elkaar. Er moest een andere manier zijn.

Zijn grootste angst, die hij met niemand durfde te delen, was dat de strijd, al zo lang geleden begonnen, reeds verloren was. Dat dit alles het eindspel was, dat de koning van de mensheid al schaak stond en alleen nog halsstarrig de laatste paar zetten uitspeelde op het schaakbord van de wereld.

Setrakian sloot zijn ogen tegen het gonzen in zijn oren. Maar het hield aan – het werd zelfs sterker.

Dat had hij nog nooit gehad met deze pillen.

En zodra dat besef daagde, verstarde hij even en rechtte vervolgens zijn rug.

Het kwam helemaal niet door de pil. Het gonzen klonk van alle kanten. Zacht, maar onmiskenbaar.

Ze waren niet alleen.

De jongen, dacht Setrakian. Met grote moeite hees hij zich overeind uit zijn stoel en ging op weg naar Zacks kamer.

Tik-tik-tik...

Een moeder was op weg naar haar kind.

Met zijn vaders laptop open op zijn knieën zat Zack Goodweather in kleermakerszit op het dak boven de winkel. Daar, in de hoek, was de enige plek van het hele gebouw waar hij internetverbinding had; daar kon hij inbreken op het onbeveiligde draadloze netwerk van een buurtgenoot. Het signaal was zwak, het schommelde tussen één en twee streepjes, en zijn zoekactie duurde dan ook eindeloos.

De computer van zijn vader was verboden terrein. En op ditzelfde moment werd hij geacht te liggen slapen. Maar de elfjarige had normaal gesproken al genoeg moeite met slapen, een behoorlijk geval van slapeloosheid dat hij al een tijdlang voor zijn ouders verzwegen.

Insomni-Zack! De eerste superheld die hij ooit bedacht had. Een strip van acht pagina's in kleur; tekst, illustraties en inkleuring door Zachary Goodweather. Over een puber die 's nachts door de straten van New York patrouilleert en terroristen en milieuvervuilers dwarsboomt. En terroristische milieuvervuilers. De plooiën van de cape, gemaakt van een deken, had hij nooit echt naar zijn zin gekregen, maar hij was behoorlijk goed in gezichten en redelijk met lichamen.

New York kon momenteel wel een Insomni-Zack gebruiken. Slaap was een luxe. Een luxe die niemand zich kon permitteren – althans niet als je wist wat hij wist.

Als je gezien had wat hij gezien had.

Zack moest nu veilig weggestopt in een ganzendonzen slaapzak liggen, in een logeerkamer op de tweede verdieping. In een kamer die naar kast rook, naar een oude houten kelderkast bij zijn opa en oma thuis – zo'n kast die niemand ooit opendoet, behalve kinderen die aan het rondsnuffelen zijn. Het was een klein, eigenaardig afgeschuind hokje dat meneer Setrakian, of professor Setrakian – daar was Zack nog niet helemaal uit, want hoe kon hij nou professor zijn en tegelijkertijd eigenaar van de lommerd op de begane grond – had gebruikt als rommelkamer. Wankele stapels boeken, een enorm aantal spiegels, een kast vol oude kleren en een stel hutkoffers die op slot zaten, en dan dus écht op slot, niet met het soort nepsloten dat je met een papclip en een ballpoint openkreeg; dat had Zack al geprobeerd.

De man van de ongediertebestrijding, Fet – of v, zoals Zack hem moest noemen – had een stokoude 8-bits Nintendo, nog met cassettes, aan een Sanyo-tv uit de winkel gehangen, zo eentje met enorme knoppen en hendels voorop in plaats van tiptoetsen. Alle onderdelen waren afkomstig uit de showroom beneden. En nu dachten ze dus dat hij braaf The Legend of Zelda ging zitten spelen. Maar er zat geen slot op zijn slaapkamerdeur. Zijn vader en Fet hadden samen ijzeren staven aangebracht voor het raam; aan de binnenkant, niet aan de buitenkant. Ze waren met bouten en moeren aan de staanders in de muur bevestigd, een kooi die volgens meneer Setrakian nog over was uit de jaren zeventig.

Het was niet de bedoeling hem op te sluiten, wist Zack. Ze wilden háár buitensluiten.

Hij ging op zoek naar de persoonlijke pagina van zijn vader bij de Centers for Disease Control and Prevention en kreeg een foutmelding: de pagina was ‘niet gevonden’. Ze hadden hem dus al van de overheidswebsite verwijderd. En volgens de jongste berichten over ene ‘dr. Ephraim Goodweather’ was dit een in diskrediet geraakte ambtenaar van de CDC die een nepvideo had gemaakt waarin zogenaamd te zien was hoe een menselijke vampier vernietigd werd. Er stond bij dat hij het filmpje op het internet had gezet (althans, dat had Zack voor hem gedaan, en dat terwijl hij het zelf niet eens mocht zien) in een poging om de hysterie die door de zonsverduistering was ontstaan voor zijn eigen doel te gebruiken. Dat laatste was natuurlijk bullshit. Wat voor ‘doel’ zou zijn vader hebben, behalve levens redden? Op een van de nieuwssites werd Goodweather omschreven als een ‘alcoholist die voor de rechter met zijn ex-vrouw ruziede om ouderlijk gezag en momenteel waarschijnlijk op de vlucht was met zijn ontvoerde zoon’. Zack kreeg een koud gevoel in zijn borst. In hetzelfde artikel stond dat Goodweathers ex-vrouw en haar vriend vermist werden en dat men vreesde voor hun leven.

Tegenwoordig werd Zack overal misselijk van, maar dit artikel was wel heel giftig. Er klopte geen woord van. Wisten ze dan echt niet hoe de vork in de steel zat? Of maakte het hun niets uit? Misschien probeerden ze de problemen van zijn ouders voor hun eigen doel te gebruiken?

En de commentaren van de lezers? Die waren nog erger. Hij kon er niet over uit, de dingen die ze over zijn vader zeiden, de zelfvoldane arrogantie van al die anonieme schrijvers. Hij had het al moeilijk genoeg met de afgrijpselijke waarheid over zijn moeder – en de walgelijke ge-

meenplaatsen waar de blogs en forums mee vol stonden raakten kant noch wal.

Hoe moet je treuren om iemand die er nog is? Hoe moet je bang zijn voor iemand die nooit zal ophouden naar jou te verlangen?

Als de wereld wist wat Zack wist, zou zijn vaders reputatie hersteld zijn. Dan zouden ze naar hem luisteren. Niet dat er verder iets zou veranderen. Zijn moeder zou nooit weer de oude worden en zijn leven zou nooit meer hetzelfde zijn.

Eigenlijk wilde Zack dus dat het allemaal voorbij was. Hij wilde dat er iets fantastisch zou gebeuren waardoor alles weer goed en normaal werd. Net als toen hij nog klein was, een jaar of vijf. Toen had hij een keer een spiegel gebroken en er een laken overheen gelegd. En daarna had hij uit alle macht gebeden dat de scherven weer aaneen zouden groeien voordat zijn ouders erachter kwamen. Of de keren dat hij gehoopt had dat zijn ouders weer van elkaar gingen houden. Dat ze op een dag wakker zouden worden met het besef dat ze zich vergist hadden.

Nu hoopte hij stiekem dat zijn vader iets onvoorstelbaars zou doen. Ondanks alles geloofde Zack nog steeds in een happy end. Voor allemaal. Misschien kon mam toch weer helemaal normaal worden.

Hij voelde de tranen branden, en ditmaal verzette hij zich er niet tegen. Hij zat op het dak, hij was alleen. Hij verlangde zo vreselijk naar zijn moeder. Die gedachte maakte hem doodsbang – en toch hoopte hij dat ze zou komen. Zodat hij in haar ogen kon kijken. Haar stem kon horen. Zodat ze hem de hele toestand kon uitleggen, zoals ze vroeger ook altijd deed als hem iets dwarszat. *Het komt allemaal goed...*

Een kreet ergens diep in de nacht bracht hem bij zijn positieven. Hij tuurde in de richting van de stad en zag vlammen in het westen, met daarboven een zuil van zwarte rook. Hij keek op. Geen sterren. En maar een paar vliegtuigen. Die middag had hij straaljagers horen overkomen.

Zack wreef met zijn gezicht in de holte van zijn elleboog en richtte zijn aandacht weer op de computer. Hij hoefde maar heel even op het bureaublad van de laptop te zoeken voordat hij de map te pakken had waarin de videoclip stond. De clip die hij niet mocht zien. Hij opende het bestand en hoorde zijn vaders stem. Hij beseftte dat pap de camera bediende. Zacks camera, de camera die zijn vader van hem geleend had.

Eerst was het onderwerp moeilijk te zien: iets in een donker schuur-

tje. Een ding dat gehurkt vooroverhing. Een hees grommend geluid, een gesis dat diep in de keel klonk. Het gerinkel van een ketting. De camera zoomde in, het beeld werd scherper en Zack zag een open muil. Een muil die wijder openging dan mogelijk was, met daarin iets wat nog het meest op een zilvervisje leek.

De ogen van het wezen in de schuur waren wijd opengesperd en stonden krankzinnig. Eerst dacht hij dat het wezen bedroefd keek, triest en gekwetst. Maar dat was niet zo. Het zat vast aan een halsband, zo te zien een hondenhalsband, die met een keten aan een paal in de aarden bodem zat. Het schepsel zag bleek in de donkere schuur, zo bloedeloos dat het bijna licht gaf. Plotseling klonk er een eigenaardig pompend geluid – *snap-klonk, snap-klonk, snap-klonk* – en werd het wezen getroffen door drie zilveren spijkers die vanachter de camera waren afgevuurd – door zijn vader? De camera ging met een ruk de lucht in toen het wezen schor brulde met het geluid van een ziek dier dat vergaat van de pijn.

‘Genóég,’ zei een stem op de clip. Het was de stem van meneer Setrakian, maar dan met een klank die Zack nog nooit had gehoord uit de mond van de vriendelijke oude lommerdbaas. ‘We moeten wel genadig blijven.’

En toen kwam de oude man in beeld. Hij sprak een reeks zangerige woorden in een vreemde, oud-klinkende taal, bijna alsof hij een hogere macht aanriep of een vloek uitsprak. Hij hief een zilveren zwaard, lang en fonkelend in het maanlicht, en haalde met enorme kracht uit, en het wezen in de schuur huilde van de...

Plotseling was Zacks aandacht afgeleid. Op straat, in de diepte, klonken stemmen. Hij klapte de laptop dicht, hurkte en tuurde voorzichtig over de rand van het dak omlaag.

Daar, op 118th Street, liepen vijf mannen op de lommerd af, gevolgd door een langzaam rijdende terreinwagen. Ze hadden wapens bij zich, geweren, en ze bonsden op alle deuren. De terreinwagen stopte voor het kruispunt, vlak voor de winkel. De voetgangers liepen op de deur af en rammelden aan het beveiligingshek. ‘Doe open!’

Zack deinsde achteruit. Hij draaide zich om en wilde naar de deur van het dakterras. Hij kon maar beter terug naar zijn kamer, voor het geval er iemand naar hem op zoek ging.

Op dat moment zag hij haar. Een meisje, zo te zien van middelbare-schoolleeftijd. Ze stond op het dak van een gebouw een eindje verderop, schuin tegenover de ingang van de winkel. Tussen hen tweeën lag

een open plek. Haar lange nachthemd bolde even op door de bries en rimpelde rond haar knieën, maar haar haar bleef zwaar en steil roerloos afhangen.

Ze stond op de rand van haar dak. Helemaal aan het eind, in volmaakt evenwicht, zonder te wankelen en kaarsrecht. Alsof ze ieder moment kon springen. Een onmogelijke afstand om te overbruggen. Ze wilde het, en ze wist dat het haar niet zou lukken.

Zack keek. Hij wist het niet. Hij kon er niet zeker van zijn. Maar hij vermoedde van wel.

Toch hief hij een hand. Hij zwaaide even naar haar.

Ze keek hem strak aan.

Doctor Nora Martinez, voorheen werkzaam bij de Centers for Disease Control and Prevention, schoof de eerste grendel voor de voordeur weg. Vijf mannen in gevechtscloeding met kogelvrije vesten en halfautomatische wapens keken haar door het spionnetje aan. Twee van hen hadden sjaals rond hun mond en neus gebonden.

‘Alles in orde, mevrouw?’ vroeg een van hen.

‘Ja,’ antwoordde Nora, op zoek naar naambordjes of insignes, zonder ook maar iets te vinden. ‘Zolang dit luikje het houdt, is er niets aan de hand.’

‘We doen een huis-aan-huisactie,’ zei een ander. ‘Om de straat schoon te veegen. Er zijn problemen gemeld, die kant uit,’ – hij wees in de richting van 117th Street – ‘maar volgens ons gaat de grootste golf hiervandaan het centrum in.’ Dat betekende Harlem.

‘En u bent...?’

‘Burgerwacht, mevrouw. U moet hier niet in uw eentje zitten.’

Achter haar dook Vasiliy Fet op, ambtenaar van de Gemeentelijke Dienst Ongediertebestrijding van New York, tevens freelance rattenverdelger. ‘Ze zit niet in haar eentje,’ zei hij.

De mannen namen de reus achter haar op. ‘Bent u de pandbaas?’

‘Dat is mijn vader,’ zei Fet. ‘Over wat voor soort problemen hebben jullie het?’

‘We proberen die freaks die door de stad rondlopen in het gareel te krijgen. Stelletje oproerkraaiers en meelopers. Alsof het allemaal nog niet erg genoeg is.’

‘Jullie klinken als politie,’ merkte Fet op.